

"פורת יוסף" - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חמד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 18:31

יציאת השבת: 19:31

עלון מס' 378
ח' ניסן ה'תשע"ה

צו

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"זאת התורה לעולה למנוחה ולחוטאת ולאשם ולמכואים וכלבוז השלמים"

ר"ת של עולה מנחה חטאת ואשם עמח"א.
וכן עיון משחית חמה אף ר"ת עמח"א.
לומר לך שהקרבנות מכפרות מזיקים אלו.

בר"ה כולנו מתפללים "כתבנו בספר חיים טובים". צריך לדעת שלכל יהודי יש ספר משלו, עם 'קודים' משלו וזכויות משלו. וכיון שליווד התורה הנשמע בזמן קריאת התורה הוא המרפא לגוף ולנפש, הרי אם מדברים בזמן קריאת התורה לא שומעים את קריאת התורה ואזי נגרעות מחשבוננו הזכויות הללו. משל לאדם העומד למשפט והנה השופט קם ומדבר והנדון אינו מתחשב בכך ופותר גם הוא את פיו ומדבר...

הלא יש כאן בזיון בית המשפט בצורה חמורה, והשופט יחרץ מידית את גזר דינו לחמרה...

ועל אחת כמה וכמה כשאדם מדבר בזמן קריאת התורה, שעליה נאמר "כי הוא חייך וארך ימיו" וממילא כשאדם אוטם אָזְנוֹ משמוע תורה, מתקיימת בו לא הברכה, אלא חלילה הפוך, הקללה.

וכן נפסק להלכה, שולחן ערוך אורח חיים סימן קמ"ו, כיון שהתחיל הקורא לקרא בספר תורה אסור לדבר, אפילו בדברי תורה בין מברך למברך.

כל העולם רועד מהמחלה הידועה... רק מופיע סימן קטן וכבר הלב פועם. מי יודע... אל ביתו של ר' אביגדור מילר זצ"ל הגיע אחד מתלמידיו וסיפר בבכי שעתה גילו אצלו את המחלה. לפני שנגש להיוועץ ברופאים בא להיוועץ ברבו.

שאלו הרב אביגדור: "האם בבית הכנסת בו הנך מתפלל מדברים בקריאת התורה?" האברך ענה: "כן, מדברים". "אם כן, אין לי תרופה למכתך", אמר הרב.

התלמיד המזועזע הבין את שעליו לעשות. הוא העתיק את מקומו לבית כנסת אחר ששם לא מדברים בזמן קריאת התורה, ולאחר זמן בשרוהו הרופאים שגרפא... הרופאים אף הם היו בהלם.

שמע על כך אברך נוסף שחלה, וגם הוא העתיק את תפילתו לשם וגם הוא נרפא...

הזריז - לא יתחרט.
מעין החכמה

"זאת תורת העלה"

אחד הדברים שהוא כקרבן עולה הוא להודות במשהו או לעמוד בפני מישהו ברגע של בוש נוראה.

אדם הגר בקומה שלישית, שוטף את ביתו ובסיום השטיפה תופס את דלי המים המלכלכים ומוריק אותו דרך החלון.

קומה מתחתיו גר אדם חשוב ובדיוק באותו רגע הוא עמד בחלון והביט החוצה והמים המלכלכים נחתו בדיוק על ראשו...

מה עושים בדרך הטבע? נכנסים פנימה, כדי שלא יראה מי זה... אבל זו עבירה ואם לא מבקשים את סליחתו, העבירה תשאר ולא תמחק לעולם.

אם במצב הזה היהודי שלמעלה לא מתבייש, נגש אל שכנו ומבקש את סליחתו- זהו קרבן, הוא הקריב את דמו, את הרגש הפנימי שלו.

אין לשער כמה קרבן זה יקר לפני הקב"ה...

הגר"ש פינקוס זצ"ל

"לכל בני אהרן תהיה איש כאזויו" אצל הכהן, המנהיג צריך כל אדם מישראל להיות אהוב כמו אחיו, כמו עצמו ובשרו ר' שלמה מרדומסק זצ"ל

המתפלל ליש כידו גזל - סוטה תפילה נקראת תפילה עבוכה. רבנו בחיי

"צו את אהרן" צריך הנתוב לזרז במקום חסרון פיס. (רש"י) טוב עזוב רנושך בעד נפושך, מעזב נפושך בעד רנושך. דברי חכמים

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

דיני בדיקת חמץ

תיקנו חכמים לבדוק קודם פסח (בשנה זו, ביום חמישי בלילה), שמא נשאר ברשותינו חמץ שיוכל להיכשל בו בפסח. ולפיכך:

א. צריך לבדוק שמא נותר באיזה מקום חמץ שניתן לאוכלו כגון: בייגלה ופל וכדומה. אך אין צורך לחפש אחר פירוורים קטנים או סתם לכלוך.

ב. יש לבצע את 'בדיקת החמץ' ביסודיות ולא באופן סמלי, שהרי מברכים על בדיקה זו. ולכן, אף אם ניקו את הבית היטב קודם לכן, לא יסמוך על כך (שהרי הניקיון אינו חובה ועוד

שליעתיים משאירים בטעות מוצרי חמץ).

ג. יכולים כמה מבני הבית לבדוק במקומות נפרדים, ויסמכו על ברכתו של בעל הבית.

ד. צריך לבדוק בכל מקום שמכניסים בו חמץ כולל המקרר, הארונות, חדר המדרגות, הגינה, המכונית וכיוצא בזה.

ה. קודם הבדיקה מברכים "על ביעור חמץ", שהבדיקה היא כדי להוציא את החמץ ולבערו.

ו. בזמנינו עדיף להשתמש לצורך הבדיקה בפנס כיס חשמלי שניתן להאיר בו בחורים ובסדקים ללא חשש שיצית אש או ילכלך.

ז. אחר הבדיקה יבטל החמץ בפיו, ויאמר "כל חמץ ושאר שישנו ברשותי שלא ראיתיו ושלא ביערתיו יהיה בטל ונחשב כעפר".

ח. בערב פסח (יום שישי) בבוקר לאחר שסיים לאכול את החמץ (מותר לאכול חמץ עד שעה 10:09) יבער את החמץ שנשאר ברשותו, ויעשה כן קודם שעה 11:26. ולאחר מכן יבטל את החמץ שנית ויאמר "כל חמץ ושאר שישנו ברשותי שראיתיו ושלא ראיתיו שביערתיו ושלא ביערתיו יהיה בטל ונחשב כעפר".

אפילו הקב"ה שנהגאנו ראויה לו אינו מתנהג עם
הבריות אלא בדרך שפלות.

רבנו בחי

כשמגיעים החגים, ה' יתברך בודק את העניים
והמסכנים שהם הכלים השבורים שלו,
אם תומכים בהם הציבור ועוזרים להם
שיהיה להם אוכל לחגים. ומי שנותן להם,
זה חלק של ה' יתברך.

הקדמת הזוהר

כדי לעבור את הזמנים הקשים ישנן שתי
אפשרויות, האחת על ידי מעשים.
וכמו שבאו לפני החפץ חיים בשעה שהתחילו
הגזרות הקשות לפני החרבן האחרון ושאלוהו
מה יהיה? מה אפשר לעשות?
אמר להם החפץ חיים אין שום עצה יותר טובה
מהעצה שנתנו לנו חז"ל: "מה יעשה אדם וינצל
מחבלו של משיח? יעסק בתורה ובגמילות
חסדים"

בשריפת חמץ בערב פסח, כאשר השכנים מתלוננים על עשן וריח ונגזק לנקיון שלהם, יתכן שעדיף לותר על מצות ביעור חמץ בשריפה ולקיים את המצוה באופן אחר, כמבאר בשלחן ערוך (סימן תנ"ה סעיף א') "שורפו או פוררו וזורה לרוח או זרקו לים, ואם היה החמץ קשה ואין הים מחתכו במהרה הרי זה מפורר ואחר כך זרקו לים".

וכן אפשר לשפוך נפט על החמץ או לקבור אותו באדמה, וכן יכול להשליכו לבית הכסא ולשפך עליו מים, וכמו שכתב המשנה ברוכה (שם סק"ה), כי לצער את השכנים זה אסור מדאורייתא, ולבער את החמץ דוקא בשריפה, זו מידת חסידות שיהיה, כמו הותר של הקרבנות שמצותו בשריפה"

מתוך 'הנהגות אהבת ישראל'

אם אנו מקיימים איזו מצוה, יש לעשותה במקום מתוך שמחה. כשמתקנים את כיסי המציל לפח ונכנס אבק לעין ולאף לא להתלונן על הקשי, אלא לשיר מתוך שמחה על כך שהקב"ה נתן לנו את חג הפסח, עבדו את ה' בשמחה. כמה פעמים אישה מורידה דמעות כשהיא צריכה לעשות פסח. במקום לשמוח היא בוכה, ה' ישמר.

הגר"נ יגן זצ"ל

נהגו גדולי ישראל במשך הדורות להקדיש שעה מיחדת בערב חג הפסח לערוך לעצמם בדיקת וביעור חמץ בחרין ובסדקין של עמקי לבם, ולבחן האם לבם ומחם באמת נקי, ומשעבד אך ורק לה' יתברך, או שמא תלילה נכנסת ומתגנבת לה איזו מחשבה לא טובה או כוונה שאינה ישרה בתוך מעשיהם.

פרדס רימונים

מוטב שלום שאינו אמיתי ממחלקת אמיתית.

מוטב גם מוטב, להיות בשלום עם חבר,

אפילו אין השלום אלא חיצוני בלבד ולא בלבב שלם, מלהיות שרוי במחלקת, אפילו היא בכבוד ראש ומכוננת לאמת.

החווה מלובלין זצ"ל

אמר אחד החכמים: "אין יקר בנבכאים כמו הזמן". שכל זמן שהאדם עוד חי וקיים עלי אדמות יכול הוא לתקן את דרכיו ולצבור לעצמו זכויות על ידי מעשיו הטובים. אבל משעבר זמנו וחלף מן העולם - אזי ביום ההוא אבדו עשתותיו, וכל נכונותו ודרכו לתקן מעשיו לא יועילו לו במאומה.

פרדס רימונים

טובה לשון רכה ממתנה טובה

ר' ידעיה הפניני זצ"ל